

ת"פ 14740/04/15 - מדינת ישראל נגד עאדל חדור, מחמד פקיה, מוחמד סאמארה

בבית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' השופט אהרן פרקש, נשיא (בפועל)

ת"פ 14740-04-15 מדינת ישראל נ' חדור (עציר) ואח'

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שרית רייך אבניאל

מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

הנאשמים 1. עאדל חדור (עציר) - עניינו הסתיים

2. מחמד פקיה (עציר) - עניינו הסתיים

3. מוחמד סאמארה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד ריאד סוואעד

הכרעת דין

(הנאשם 3)

נגד כל הנאשמים הוגש כתב אישום הכולל ארבעה אישומים, שעניינם מעשי פריצה וגניבה שבוצעו ביום 29.3.15, במספר בתים בירושלים ובגבעת זאב, וכן סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

כתב האישום

עמוד 1

1. על פי כתב האישום, ביום 29.3.15, בין השעות 08:00-14:00, פרצו הנאשמים לשלושה בתים - שניים בגבעת זאב (אישומים מס' 2-3) והשלישי בשכונת גילה בירושלים (אישום מס' 4), וגנבו מתוכם רכוש רב, כמפורט בכתב האישום.

2. בהמשך לכך (על פי אישום מס' 1), סמוך לשעה 14:00 נסעו הנאשמים ברכב גנוב מסוג שברולט (להלן: "**הרכב**") מכיוון כיכר עטרות לכביש 404, כאשר ברכב נוהג נאשם 1 - פקיה. סמוך לכיכר שדה התעופה בעטרות החלה נידת משטרה לעקוב אחר הרכב, ובשלב מסוים החלו הנאשמים לברוח מהניידת. בעקבות זאת התפתח מרדף ארוך ומסוכן, שכלל יריות שוטרים, כמפורט בכתב האישום. לאחר צומת עופר, סמוך למחסום משטרה נעצר הרכב, והנאשמים החלו בבריחה רגלית מהשוטרים.

ברכב נמצאו כלי פריצה וכן רכוש רב שנגנב מהבתים אליהם פרצו הנאשמים.

3. בגין המעשים המתוארים בכתב האישום הואשמו הנאשמים בארבעה אישומים (שני אישומים נוספים הוגשו נגד חדור בלבד, ומכל מקום הוסרו מכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון).

4. הוראות החיקוק על פיהן הואשמו הנאשמים הן: התפרצות למקום מגורים - עבירה לפי סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**החוק**"); גניבה - עבירה לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29 לחוק; סיכון חיי אדם - עבירה לפי סעיף 332(2) יחד עם סעיף 29 לחוק; החזקת מכשירי פריצה - עבירה לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29 לחוק; החזקת נכס חשוד, עבירה לפי סעיף 413 יחד עם סעיף 29 לחוק; הפרעה לשוט - עבירה לפי סעיף 275 יחד עם סעיף 29 לחוק; וכניסה לישראל שלא כדין - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").

הסדר טיעון עם הנאשמים 2-1

5. ביום 15.11.15, במסגרת הסדר טיעון, תוקן כתב האישום נגד הנאשמים 2-1 (להלן: "**חדור**" ו"**פקיה**" בהתאמה), והם הורשעו על-פי הודאתם, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה; החזקת מכשירי פריצה; החזקת נכס חשוד; כניסה לישראל שלא כדין; התפרצות למקום מגורים (2 עבירות); וגניבה (2 עבירות).

6. בגדרו של הסדר הטיעון הוסכמו גם העונשים שייגזרו על חדור ופקיה. בגזר הדין נדון חדור ל- 26 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הופעל מאסר מותנה בן 3 חודשים, וכן הופעל מאסר מותנה בן 12 חודשים ונקבע שירותו בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר בפועל בתיק זה. כך שעל חדור הוטל לרצות 38 חודשי מאסר בפועל. עוד השתתי על חדור 9 חודשים של מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

7. פקיה נדון ל- 39 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הופעל מאסר מותנה בן 3 חודשים וכן הופעל מאסר מותנה בן 9 חודשים, ונקבע שירותו בחופף זה לזה, ובמצטבר לעונש המאסר בפועל בתיק זה. כך שעל פקיה הוטל לרצות 48 חודשי מאסר בפועל. עוד השתתי על פקיה 9 חודשים של מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

8. הנאשם 3 - מוחמד סאמארה (להלן: "**הנאשם**") עמד על חפותו והמשיך לנהל את ההליך עד תום, ועליו נסבה הכרעת דין זו.

תשובת הנאשם לכתב האישום

9. הנאשם הודה כי נכנס לישראל שלא כדין וכי הפריע לשוטרים במילוי תפקידם. לטענתו, נכנס לישראל לצרכי חיפוש עבודה ולאחר שהסתיים המרדף החל לברוח רגלית מהשוטרים, מאחר שאין בידו היתר כניסה לישראל וכן תלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה. ביחס למרדף הניידת המשטרתית אחר הרכב בו נמצא, טען, כי לא הייתה לו שליטה עליו, ובמהלכו ביקש מהנהג לעצור את הרכב, אך זה לא שעה לבקשתו ולא עצר.

10. הנאשם כפר בעבירות ההתפרצות והגניבה, וגרסתו היא כי עלה כ"טרמפיסט" לרכבם של הנאשמים 1-2, מבלי לדעת שרכב זה ומי מנוסעיו היה מעורב בביצוע עבירות רכוש.

11. עוד טוען הנאשם, כי אין לבית המשפט הסמכות לדון בעבירות הפריצה והגניבה שבוצעו בגבעת זאב, מאחר שמדובר בעבירות שבוצעו מחוץ לישראל.

על הראיות

12. כחלק מחומר הראיות הוגש בהסכמה תיק מוצגים, הכולל את הודעות המתלוננים והודעות הנאשמים במשטרה, חוות דעת מומחה לזיהוי כלי פריצה, תצלומים ותעודות רפואיות של השוטרים שנפגעו במהלך המרדף.

13. מטעם התביעה העידו תשעה-עשר עדים. כמו כן, העידו הנאשמים.

עיקרי טענות המאשימה

14. המאשימה טוענת, כי העובדה שהנאשם נתפס כשהוא נוסע במושב הקדמי של רכב שברח מהשוטרים, תוך סיכון חיי המשתמשים בדרך, וכשהוא מחזיק בכלי פריצה ורכוש שנגנב משלושה בתים שנפרצו מוקדם יותר באותו יום - מהווה "חזקה תכופה" נגדו, שמקורה בהיגיון ובניסיון החיים, ממנה ניתן להסיק כי הרכוש הגנוב הגיע לידי באמצעות ביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה.

15. עוד טוענת המאשימה, כי קיימות סתירות בגרסת הנאשם בין הודעותיו במשטרה לעדותו בבית המשפט. כך, בחקירה הראשונה במשטרה, תגובתו של הנאשם להטחת החשדות החמורים בו היא צחוק (ת/1, שו' 2-4); לאחר מכן, מסר גרסה, שלפיה הוא עצר טרמפים על הכביש הראשי ועלה על רכב שעצר, עם שני טרמפיסטים נוספים. לדבריו, ברכב היו ארבעה אנשים, כולל הנהג (שם, שו' 11, 81), וכשהתחיל המרדף התחבא מתחת לכיסא. כשנשאל הנאשם על הנאשמים חדור ופקיה טען, כי הוא לא מכיר אותם, ואינו יודע שהם גרים בכפר בידו (שם, שו' 15-18). בחקירתו השניה במשטרה חזר הנאשם על טענת היותו טרמפיסט, אך מיקום עלייתו של הטרמפ השתנה לעטרות (ת/2, שו' 17). הפעם טוען הנאשם, כי עלה לטרמפ יחד עם עוד "שניים או שלושה" (שם, שו' 56), ובהמשך אומר שלא שם לב כמה אנשים היו ברכב (שם, שו' 60).

לעומת זאת, העיד בבית המשפט, כי הוא ידע שהנאשמים 1-2 מהכפר שלו, אך חשש להפליל אותם מחשש שזה "יהרוס אותו" בגדה, אם יידעו שהוא משתף פעולה עם המשטרה, ועל כן שיקר במשטרה (פרו' עמ' 236, שו' 10-9).

16. לטענת המאשימה, הנאשם לא נתן כל הסבר המניח את הדעת, מדוע טען במשטרה שעלו אותו לרכב עוד שני אנשים, שהרי הוא לא רק נמנע מלהפליל את השניים שהיו אותו, אלא בנה להם את ההגנה העתידית שלהם, הגנת "הטרמפיסט". עוד לטענת המאשימה, הנאשם מסר את גרסתו בדבר הטרמפיסטים עוד

בטרם מסרו לו החוקרים את השמות של שני החשודים האחרים, וגם מטעם זה לא יכולה להתקבל גרסתו, כפי שטען בעדותו, שפחד מזעמם של משפחות שני הנאשמים האחרים אם יתגלה כי שיתף פעולה עם המשטרה. נטען, כי הנאשם לא נתן הסבר המניח את הדעת מדוע יבחר להגן באופן כה אקטיבי ויצירתי על שני אנשים שלטענתו כלל אינו מכיר, ואשר אין מחלוקת כי הם אשמים בעבירות שיוחס להם.

17. עוד לטענת המאשימה, בתרגיל חקירה הוקלטו שלושת הנאשמים משוחחים ביניהם בניידת המשטרתית, וזאת לאחר חקירתם הראשונית. כעולה מן ההקלטה, בין שלושת הנאשמים קשר הדוק והם תיאמו ביניהם את גרסת "הטרמפיסט" והנוסע הרביעי, וכן מדברים ביניהם על העונש הצפוי להם. בהתבטאות זאת יש לדעת המאשימה ראשית הודיה, שיש בכוחה להצטבר לראיות העיקריות, ואף להוות תוספת ראייתית מסוג חיזוק או סיוע, מקום שזו נדרשת.

18. זאת ועוד. לשיטת המאשימה, שקרי הנאשם והודאותיו כי שיקר מהוות ראיות חיזוק וסיוע נגדו. הנאשם שיקר לגבי מספר דברים: היכרותו עם שני הנאשמים האחרים ובני משפחותיהם; מעשיו בזמן המרדף; בריחתו הרגלית מהשוטרים ותרגיל החקירה.

19. נטען, כי גם חדור ופקיה הודו ששיקרו ביחס לגרסת הטרמפיסט, ושקריהם מעידים על עדות מגמתית ומניע להעיד לטובתו של שותפם לפשע. כך, חדור מסר במשטרה כי עלה טרמפ עם פקיה, ואותו נהג הוא שברח מהשוטרים. חדור טען כי "התחבא ברכב" וכי הם ניסו למנוע מהנהג להמשיך בנסיעתו (ת/34, שו' 5-6, 75-76; ת/35, שו' 15-16). בחקירתו בבית המשפט הודה חדור כי הגרסה שמסר במשטרה היא שקרית. כשהתבקש להסביר את השקר, אמר כי פחד שהתיק "יפול" עליו (פרו' עמ' 279, שו' 4; עמ' 280, שו' 1, 14; עמ' 283, שו' 9).

20. כשנשאל חדור לגבי הנאשם, הודה כי הוא מכיר אותו, אך סרב לענות על השאלה האם היה ברכב או לא (ת/34, שו' 125). לעומת זאת, גרסתו בבית המשפט הייתה, כי הוא הכיר אותו בכך שידע איפה הוא גר, איפה הבית שלו ואיך קוראים לאח שלו, אך את שמו או את שם משפחתו הוא אינו מכיר (פרו' עמ' 270, שו' 9; עמ' 271, שו' 14-23). לטענת המאשימה, מדובר בטענה תמוהה, שנועדה להרחיק את הנאשם משני הנאשמים האחרים, ואשר שאינה עולה בקנה אחד עם סירובו לענות לשאלת החוקרים בעניינו של הנאשם. נטען, כי חדור ביקש להגן על הנאשם שותפו לפשע מאימת הדין, וזהו המניע שלו למסור גרסה זו בבית המשפט.

21. נוסף על כך נטען, כי חדור הוסיף תיאור עובדתי לטובתו של הנאשם, כי במהלך המרדף הוא תפס באופן אקטיבי בידו של הנהג, על מנת למנוע את המשך המרדף (פרו' עמ' 263, שו' 7-8). אם היה הדבר אמת, כך לטענת המאשימה, וודאי הנאשם היה מתאר גם כן עובדות אלו, שמסייעות לטענתו שביקש מהנהג לעצור. העובדה שהנאשם לא טען זאת, מוכיחה כי מדובר בטענה שקרית של חדור.

22. למעלה מכך טוענת המאשימה, כי הן פקיה והן חדור לא נתנו הסבר משכנע לקושי בטענת הטרמפיסט של הנאשם, והיא: מדוע ששני פורצים ברכב עם רכוש "חם", שזה עתה נגנב, והם מתכננים להיפטר ממנו, יעצרו טרמפ לאדם שהם אינם מכירים ויסתכנו בחשיפתם?

23. זאת ועוד. לטענת המאשימה, העובדה כי כאשר הרכב נעצר, הנאשם בחר להמשיך את הבריחה מהשוטרים באופן רגלי, מעידה על שותפותו המלאה של הנאשם עם חדור ופקיה בביצוע העבירות.

24. ביחס לטענת הנאשם לחוסר סמכות עניינית טוענת המאשימה, כי על אף שגבעת זאב נמצאת מחוץ לשטחי מדינת ישראל, מדובר בעבירה רבת-פריטים שמקצתה בוצעה בישראל, שהרי הנאשמים פרצו לכמה בתים באזור ירושלים, חלקם בתוך שטחי ישראל וחלקם מחוצה לה. אשר על כן, טוענת המאשימה, בית המשפט הישראלי קנה סמכות לדון בכל עבירות ההתפרצות, כולל אלו שבוצעו בגבעת זאב.

עיקרי טענות הנאשם

25. בסיכומיו טוען ב"כ הנאשם, כי יש לזכותו, מאחר שהמאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה ולא הציגה בפני בית המשפט ראיות המוכיחות את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. לשיטת הנאשם, במקרה זה לא ניתן להרשיע על סמך ראיות נסיבתיות, מאחר שהנאשם מסר הסבר מספק להימצאותו ברכב, המתיישב עם חפותו.

26. לטענת הנאשם, הוא הציג גרסה סבירה והסבר הגיוני להימצאותו ברכב, באופן שאינו מקים חזקה תכופה נגדו. גרסתו, שלאחר שחיפש עבודה באזור עטרות הוא תפס טרמפ והתיישב במושב שליד הנהג, היתה עקבית ואמינה, כמו גם הסברו שברח מהרכב כאשר נעצר, מאחר שיש לחובתו מאסר על תנאי ואין ברשותו אישור כניסה לישראל (ת/1; ת/2; פרו' עמ' 234-236)

27. לשיטתו, שקריו במשטרה שהודה בהם הם לגבי הנאשמים האחרים, שכן פחד מנקמת משפחותיהם, אולם בכל העובדות הקשורות אליו שעלה כטרמפיסט ברכב, וניסה לעצור את המרדף - אמת הן.

28. לטענת הנאשם, בעדויותיהם בבית המשפט אישרו חדור ופקיה את גרסתו, ומסרו, כי הם לקחו אותו טרמפ מכיוון עטרות לקלנדיה, זאת לאחר שחדור הבחין כי הנאשם מוכר לו בפנים כתושב הכפר שלו וביקש מפקיה לעצור ולהעלות את הנאשם (פרו' עמ' 262, שו' 20; עמ' 263, שו' 18; עמ' 270, שו' 9-11; עמ' 285, שו' 12-14; עמ' 287, שו' 4-5). כמו כן, חדור אישר את גרסתו של הנאשם, כי רצה לעלות לרכב מאחור, אולם הנהג אמר לו שסגור ושיעלה מקדימה, והוא לא ראה מה יש בתוך הרכב מאחור (פרו' עמ' 235, שו' 1; עמ' 263, שו' 3).

29. ביחס להודאתם של חדור ופקיה כי שיקרו בחקירה במשטרה טוען הנאשם, כי הם הודו ששיקרו במשטרה כדי להציל את עצמם ולא על מנת לעזור לו. את שתיקתו של חדור בחקירה, בעת שנשאל אודות הנאשם, מסביר הנאשם בכך שחדור חשש כי אם יענה לחוקר שהנאשם עלה איתם על טרמפ, יסגיר עצמו שהוא ביצע את ההתפרצות. פקיה אף הוא מסר גרסה דומה לשל חדור, וטען ששיקר כדי לחלץ עצמו ולהרחיק עצמו מן העבירות (פרו' עמ' 295, שו' 22-23).

30. זאת ועוד, הנאשם טוען, כי בחקירתם במשטרה מסרו חדור ופקיה באופן עקבי, כי הם היו יחד, ולא טענו שהנאשם היה איתם בשלב כלשהו, וכן לא מסרו כי העלו אותו לרכב לטרמפ. לשיטת הנאשם, הדבר מצביע על אמת בגרסתו, שכן לו היו כל הנאשמים חוליה אחת מלכתחילה, מדוע לא מסרו חדור ופקיה בחקירתם במשטרה שהיו ביחד עם הנאשם? ומדוע לא ניסו להרחיק גם את הנאשם מהאירוע ולטעון שעלו על טרמפ יחד איתו? לטענת הנאשם, מהמידע המודיעיני שיש בידי המאשימה עולה, כי שמו לא נכלל בדו"ח הסודי כקשור לפריצה, אלא רק שמם של הנאשמים האחרים. לטענת הנאשם, הדבר מוכיח מעל לספק סביר כי הם פעלו יחד ולנאשם לא היה כל קשר למעשיהם. הנאשמים כולם נתפסו יחד, אולם מראשית הדרך נתנו הנאשמים 1-2 גרסה שונה מאשר של הנאשם, וניסו להרחיק רק את עצמם מהאירוע, בכך שטענו שעלו על עמוד 5

טרמפ.

31. לעניין תרגיל החקירה טוען הנאשם, כי המאשימה לא צירפה לתמלול השיחה חוות דעת של השוואת קול, שניתן להוכיח באמצעותה שהנאשם הוא זה שאמר משפט מסוים ולא נאשם אחר, במיוחד לאור העובדה שנכחו אתו בזמן התרגיל שני הנאשמים הנוספים. הנאשם מכחיש שאמר את הדברים המיוחסים לו (פרו' עמ' 237, שו' 7-11) ולטענתו לא עלה בידי המאשימה להוכיח ההיפך. לחלופין טוען הנאשם, כי גם אם ייקבע שהוא זה שאמר את הדברים לעניין העונש הצפוי להם, ניתן להסביר זאת בכך שהוא שב"ח עם מאסר מותנה של 18 חודשים אשר נקלע לאירוע של מרדף וירי בהשתתפות עשרות שוטרים.

32. כמו כן, לטענתו, השוטרים לא יכלו להבחין מה התרחש לפני שפתחו במרדף, ואם הנאשם אכן עלה לרכב לפני הגעתו לכיכר בעטרות.

33. עוד טוען הנאשם, שהשוטר גטהון ציין, כי הוא נפגש עם המודיע בשם גל, וכי האחרון מסר לו שראה חשוד אשר לבש קפוצון צהוב וזוהר נוהג ברכב מסוג שברולט ג'יפ, ולאחר ששאל אותו מה הוא עושה פה נסע החשוד במהירות מהשכונה (פרו' עמ' 107-108). המודיע מסר בהודעתו במשטרה מיום 31.3.15, כי הוא זיהה בג'יפ אדם אחד בלבד ואף התקרב לחלון של הנהג ודיבר עמו, ולא הבחין בנוסע נוסף ליד הנהג. לטענת הנאשם, מפה עולה, כי המודיע לא ראה אנשים נוספים ברכב, דבר המתיישב עם גרסת הנאשם שהוא לא היה עם הנאשמים בזמן ההתפרצות ושעלה כטרמפיסט ברכב באזור עטרות. לשיטתו, המודיע הבחין רק בנאשם אחד, מאחר שחלונות הרכב האחוריים היו מושחרים, והנאשם השני שכב על המושב האחורי, כפי שעולה מעדותו של חדור (פרו' עמ' 263, שו' 24; עמ' 267, שו' 9-18).

34. בנוגע לחזקה התכופה שמניחה המאשימה מעצם הימצאותו ברכב טוען הנאשם, כי לא בכדי ציינה המאשימה בכתב האישום כי אירועי ההתפרצות אירעו בטווח שעות שבין 06:00-14:00, וכי טווח זה אינו בא בגדר "חזקה תכופה", שכן אין מדובר בזמן קצר לאחר ביצוע ההתפרצות. נטען, כי בהתאם לפסיקה, "חזקה תכופה" נוצרת כאשר תופסים אדם "על חם" זמן קצר ביותר לאחר אירוע הגניבה, כאשר הטובין הגנובים הם ברשותו. במקרה זה, טוען הנאשם, מדובר בפרק זמן ארוך של 8 שעות, כאשר הנאשם מסר הסבר לסיבת הימצאות הרכוש הגנוב ברשותו, וכי בזמן שעלה לרכב כטרמפיסט לא יכל לדעת על כך.

35. ביחס לעבירת סיכון חיי אדם טוען הנאשם, כי מאחר שלא היה שותף לעבירות ההתפרצות והגניבה, לא ניתן להרשיע אותו מכוח דיני צוותא בעבירת סיכון חיי אדם, וזאת בהיעדר תכנון כלשהו והעדר קשר קודם בין הנאשם והנאשמים הנוספים. אף אם יורשע הנאשם בעבירות ההתפרצות והגניבה, כך לטענתו, הרי שאין קשר בין עבירת ההתפרצות, שקדם לה תכנון, לבין המרדף שבוצע לאחר זמן ארוך מביצוע הגניבה ולא היה צפוי בתוכנית המקורית. יתרה מכך, לטענת הנאשם, לא היתה בידיו שליטה כלשהי לצורך ביצוע עבירת סיכון חיי אדם, שהרי הרכב לא עצר ולא היה ניתן לרדת ממנו.

36. עוד טוען הנאשם, כי בחקירת מקרה זה התגלו מחדלי חקירה רבים, שיש בהם כדי לפגום בראיות המאשימה, ואשר פגעו קשות בהגנתו, שכן אם פעולות החקירה היו מבוצעות, אזי חפותו של הנאשם היתה מתבררת כבר בשלב החקירה. בין היתר, טוען הנאשם, כי המשטרה לא בדקה מצלמות אבטחה שהיו בקרבת הבתים שנפרצו; לא הוגשו איכוני טלפון בעניינו של הנאשם (בניגוד לאיכוני הטלפון של שני הנאשמים האחרים, שהוגשו ושקושרים אותם לעבירה); המשטרה לא ביצעה בדיקות דנ"א וכן לא נלקחו

טביעות אצבע על הרכוש שנתפס ברכב וממקום ההתפרצויות. נטען, כי מחדלי חקירה אלו הם מהותיים, באופן שמקים חשש לפגיעה בהגנתו של הנאשם ומעורר ספקות של ממש אשר לאמינות גרסת המאשימה.

37. ביחס לטענת המאשימה כי יש להחיל בענייננו את דוקטרינת העבירה רבת הפריטים ומשכך יש לראות את העבירות שבוצעו בגבעת זאב כעבירות פנים טוען הנאשם, כי טענה זו הועלתה רק בשלב הסיכומים, ועל כן אין לקבלה. עוד טוען הנאשם, כי עבירות ההתפרצות בגבעת זאב הושלמו במלואן בטרם כניסתם של הנאשמים לישראל, ועל כן יש לראותן כעבירות נפרדות, ולא כשרשרת עבריינית אחת.

דין

38. אין חולק, כי הנאשם לא נהג ברכב. כמו כן אין חולק, כי נגד הנאשם אין ראיות ישירות מרשעות, כגון טביעת אצבע או דנ"א, וכי המאשימה מבקשת להרשיעו על סמך ראיות נסיבתיות.

39. אכן, המדובר בראיות נסיבתיות, כנטען, ואולם נפסק כבר, כי:

"משקלן וכוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל מזה של ראיות ישירות, ובלבד שניתן להסיק מהן אלא מסקנה הגיונית אחת ויחידה, שאין בלתה, אשר בכוחה להוביל להרשעה. בנוסף, לא נדרש כי כל אחת מן הראיות בפני עצמה תוביל להרשעה, ודי בכך שכל הראיות יחד, כאשר הן משתלבות זו בזו, תצבענה על הנאשם, ברמה הנדרשת בפלילים, כמבצעה של העבירה" (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (2.11.06), בפסקה 12).

40. לדעתי, זה המקרה שלפנינו. המסקנה היחידה העולה מכלל הראיות הנסיבתיות בתיק היא, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, בצוותא עם הנאשמים 1-2.

עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והפרעה לשוט

41. סעיף 332(2) לחוק העונשין קובע: **"העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים..."**

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעליהם או בקרבתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החפשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים."

42. סעיף 275 לחוק קובע, כי **"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך ... דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים"**.

למושגים "להכשיל" או "להפריע" ניתנה בפסיקה משמעות רחבה. כך, בריחה משוטרי המבקש לעצור את הבורח מכח סמכות כדן, תהווה משום עבירה על סעיף זה (י' קדמי, חלק שלישי, תשס"ו-2006, עמ' 1659 והאיזכור שם).

43. אין מחלוקת, כי הנאשם לא נהג ברכב, אלא ישב ליד הנהג. הנאשם טען בעדותו, כי היה מכופף במשך כל הנסיעה, ולכן לא ראה את ההתנגשות של רכב השברולט בניידת של השוטרים: **"היה יריות, התכופתי ולא ידעתי מה קרה בדיוק. שמעתי שמשוהו התנגש במשוהו, ואני פחדתי"** (פרו' עמ' 235, שו' 24; עמ' 236, שו' 1; עמ' 254, שו' 3-6). בהודעתו במשטרה אף אמר, כי התחבא מתחת לכיסא (ת/1, שו' 10).

טענה זו אינה מתיישבת עם עדותה של השוטרת יפית דוידוב (להלן: "יפית"), שהעידה כי זכרה את הבעת הפנים של האדם שישב ליד הנהג, וכך היא תיארה: **"זוהי שישיב ליד הנהג עשה מן תנועה כזאת שכאילו ווא עלייה, מה היה פה עכשיו"** (פרו' עמ' 224, שו' 2-3). בחקירה הנגדית, התבקשה שוב לתאר את תנועתו של הנאשם, והיא הדגימה עם גופה תנועה של התגוננות. לשאלת ב"כ הנאשם האם התכופף, ענתה: **"כן, סוג של להתגונן"** (פרו' עמ' 227, שו' 7). טענתו של הנאשם כי לא ראה את ההתנגשות בין הרכב לניידת, אינה מתיישבת עם עדותה של יפית, שהייתה אמינה עליי, שהעידה כי היה לה קשר עין עם הנאשם.

44. כמו כן, גרסתו של הנאשם כי ביקש מהנהג לעצור בזמן המרדף אינה מסתברת, ואינה מתיישבת עם העובדה שכאשר הרכב נעצר החל הנאשם לברוח רגלית מהשוטרים, כשם שברחו הנאשמים האחרים. לטענת הנאשם, הוא החל לברוח רגלית, מאחר שפחד מהירי (פרו' עמ' 255, שו' 9-10), ואף חזר על טענתו זו יותר מפעם אחת. טענה זו יש לדחות, מכמה טעמים: ראשית, בזמן שיצא מן הרכב לא היו יריות, ובכל זאת החליט הנאשם לברוח; שנית, הנאשם לא נתן הסבר משכנע לבריחתו מהשוטרים, לאחר שלדבריו הוא ניסה לעצור את הרכב; שלישית, על פי ההיגיון, לו היה הנאשם אזרח תמים שנקלע לרכב גנוב עם עבריינים שהחלו לברוח משוטרים, והיו חשופים לירי, כאשר עצר הרכב היה עליו לעמוד ולהרים ידיים, ולא להסתכן ביריות. בעת עצירת הרכב ובריחתם של הנאשמים האחרים מהמקום, היה מצופה מהנאשם לחכות, להסגיר עצמו ולמסור את גרסתו לשוטרים. הסברו שפחד שהמשטרה תעצור אותו בגין שהייה בלתי חוקית אינו משכנע, שכן בבריחתו סיכן עצמו בסכנת חיים, ואף בכך שיאשימו אותו בפשע חמור יותר, שכביכול לא היה מודע אליו.

45. מסקנתי מתיאור העובדות מעלה היא, כי משהרכב נעצר והנאשם בחר להמשיך את הבריחה מהשוטרים - הפעם ברגל - אין בידי לקבל את גרסתו של הנאשם, שכן בריחתו מעידה על שותפות מלאה שלו עם הנאשמים בביצוע העבירות.

46. שותפות בעבירה מתקיימת, בין היתר, כאשר יש קשר פלילי בין השותפים להשגת מטרה משותפת בדרך של מתן עזרה, הגנה או עידוד הדדי לצורך אותה מטרה. הדרישה מתקיימת גם אם המזימה המשותפת לפעול נוצרה באופן ספונטאני עובר למעשה העבירה (ע"פ 377/67 דהן נ' מדינת ישראל, פ"ד כג (1) 197, 219 (1969)). כפי שניזכר ממהלך האירועים, העובדה כי שלושת הנאשמים שותפים גם לעבירת ההתפרצות, והאינטרס לברוח מהמשטרה הוא משותף לשלושתם, מצביעים על כך כי שלושת הנאשמים היו שותפים להגשמת תכנית פלילית שתוכננה באופן ספונטאני להימלט מכוחות המשטרה שרדפו אחריהם כדי להציל את נפשם ממעצר וכליאה. גם אם פקיה שימש כמבצע העיקרי, כמי שנהג ברכב, הרי שהנאשם וחדור שנסעו עמו היו שותפים עמו למטרת ההימלטות כדי למנוע את תפיסתם והפללתם, כך שהנאשם הוא "במעגל הפנימי של ביצוע העבירות" ולא מחוץ למעגל (ע"פ 5751/98 זיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (2) 712 (1999)).

47. יצוין, כי לא מצאתי אחיזה לטענות הנאשם, שלפיהן הירי של השוטרים היה בלתי מוצדק, ונעשה תוך הפרת נוהל מרדפים. על פי עדויות השוטרים, התבקש אישור ואושר ביצוע ירי ולא הוכח שהיתה הפרה של הנהלים. כך, למשל, השוטר ארז קדוש, נהג ומפקד בניידת המשטרה שביצעה מרדף אחר הרכב הנמלט עם הנאשמים (להלן: **"קדוש"**) תיאר את השתלשלות המרדף, וכן את השלב שבו פתחו השוטרים באש לעבר הרכב הנמלט:

"בצומת עטרות הוא פגע ברכבים בתמרון שהוא עשה, ניגח אותם, פגע בהם והמשיך וכבר ראיתי איך הוא מתנהג ואמרתי הוא לא יעצור בשום מקרה, לצערנו אנחנו מכירים את המקרים האלה. בקטע הזה ביקשתי אישור לירי על הרכב, לגלגלי הרכב בשביל לעצור את הרכב, אין דרך אחרת, אין מי שיעצור אותו, אין חסימות קדימה, אנחנו יודעים שהמחסום של עופר כאן ומפה זה כבר בריחה לשטחי הרשות, אנחנו יודעים שאלה לא מעודכנים ואנחנו יודעים שהמחסום של עופר פה שאין לו נגיעה לנתיב שיוצא החוצה הם גם לא מעודכנים והם לא ערוכים לקליטה ביקשתי אישור לירי. קיבלתי אישור לירי עוד לפני כן, לא יכולתי לבצע ירי לפני כן. בקטע הזה אני מקבל אישור לירי, אני מבין שפה אני כבר יכול לבצע את הירי בלי לסכן אף אזרח..." (פרו' עמ' 27-28).

ובהמשך: "...ניתן לי כל אמצעי סביר לעצור את הרכב ברגע שהוא מסכן את משתמשי הדרך. באותו זמן נתון זה היה האמצעי הכי סביר" (פרו' עמ' 33, שו' 11-12).

48. קדוש הוסיף וציין, כי את האישור לפתוח בירי קיבל ממפקד תחנת שועפט, סנ"צ אבי כהן (פרו' עמ' 32, שו' 8). עם זאת, הדגיש, כי פתיחה בירי נעשית בהתאם לשיקול הדעת של השוטר הנוכח במקום ההתרחשות (פרו' עמ' 32, שו' 17-21).

49. על פי עדותו של קדוש, במהלך המרדף נפגעו מספר רכבים שנסעו אותה העת בכביש, על-ידי הרכב הנמלט (פרו' עמ' 39, 10-7). עוד לפי עדותו, ככל שהתרשם, היה מדובר בפגיעות פח זניחות, ועל כן סביר כי בעלי הרכבים שנפגעו במהלך המרדף, לא הגישו תלונה (פרו' עמ' 39, שו' 23 - עמ' 40, שו' 9).

50. מכל מקום, טענותיו של הנאשם לעניין ירי בלתי מוצדק והפרת נוהל מרדפים, נמצאו כלא נכונות ואף אינן רלוונטיות לאשמתו של הנאשם בעבירות.

51. המסקנה היא, כי הנאשם עבר את העבירות סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

עבירות ההתפרצות והגניבה בגילה ובגבעת זאב

52. סעיף 384 לחוק: "הגונב, דינו - מאסר שלוש שנים...". סעיף 404(ב) לחוק קובע, כי: "המתפרץ למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרץ מתוכו לאחר שביצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים".

53. מכלול הראיות בתיק זה, מוביל למסקנה, כי אין לקבל את גרסתו של הנאשם, כי היה "טרמפיסט" ברכב, אלא הוא היה שותף לעבירות שבוצעו.

54. כאמור, גרסת הטרמפיסט היתה גרסתם של שלושת הנאשמים - כל אחד מהם טען, כי היה "טרמפיסט" ברכב. עובדה זו כשלעצמה מצביעה על תיאום גרסאות ועל כך שגרסת הטרמפיסט היא שקרית. חדור ופקיה הודו באשמה, והודו כי גרסתם היתה שקרית. זאת, על אף שלא נמצאו נגדם ראיות מרשיעות כגון טביעות אצבע או דנ"א. גם כנגד הנאשם לא נמצאו ראיות מרשיעות, אולם נמצא כי גרסתו היא שקרית מתחילתה ועד סופה, ולא ניתן הסבר אחר להימצאותו ברכב עם הרכוש הגנוב, בחברת הנאשמים האחרים, ולבריחתו מהשוטרים.

55. לדברי הנאשם, כנזכר לעיל, ביום האירוע שהה באזור בית חנינה ובאזור עטרות, תוך שהוא עסוק בחיפוש

אחר עבודה. לדבריו, משלא צלחה דרכו, ולא מצא עבודה באותו היום, החליט לשוב לביתו. בשלב זה החליט לעצור "טרמפ", איתרע מזלו והוא עלה לרכב שנמלט מהמשטרה.

56. בחקירה מיום 30.3.15 (1/ת) סיפר כך:

"...אני הייתי בבית חנינה ובאזור עטרוט וחיפשתי עבודה ושלא מצאתי אני רציתי ללכת כי לא מצאתי ועצרתי רכבים וטרמפים על הכביש הראשי, הגיעו עוד שניים וגם הם התחילו לעצור טרמפים ואז הגיע רכב ועלינו על הרכב שלושתנו, שלושה עלינו לרכב, אני ישבתי ליד הנהג והשניים הנוספים ישבו מאחורה, לפי הדיבור של הנהג שהוא מחברון, ביקשנו ממנו לקחת אותנו למעבר קלנדיה, הנהג לפני שהגיע לכיכר ואז פתאום הסתובב ולא דיבר איתנו והתחיל למהר ואנחנו דיברנו איתו ולא שמע אותנו, הוא הסתובב חזרה ואז התחיל ירי על הרכב שלנו ואני התחבאתי מתחת לכיסא ואני פחדתי כי יש לי על התנאי כי אין לי אישורים ואני הרכב עצר ואני ברחתי מהרכב וברחנו וקפצנו מעל גדר התיל, היינו ארבעה כולל הנהג וזה מה שהיה איתי. אני לא זוכר את הנהג כי הכל קרה בשניות והיה ירי והיה לחץ ואני הייתי מתחת לכיסא בגלל הירי".

(1/ת, עמ' 2, שו' 5-12).

57. עוד הסביר הנאשם, כי ברח מהרכב בעת שהשוטרים עצרו אותם מפני שאין ברשותו אישורי שהייה בישראל כדין (שם, עמ' 2, שו' 38). לדבריו, בבוקר אותו היום נכנס לישראל דרך מחסום בית איכסא (עמ' 3, שו' 46), והוסיף כי "לא שם לב" אם במעבר במחסום היו גם שני הנאשמים הנוספים (עמ' 3, שו' 50).

הנאשם מסר, כי ביום האירוע, לא שהה במקום נוסף מלבד בבית חנינה ועטרוט (עמ' 3, שו' 54). לדבריו, לראשונה בחקירה שמע את אודות "שכונת גילה" (עמ' 3, שו' 56).

על פי גרסתו, אין הוא יודע מדוע נהג הרכב הסתובב במפתיע והחל לברוח מהשוטרים (עמ' 3, שו' 62), וציין כי באותה העת הוא פחד מהשוטרים (עמ' 3, שו' 70).

58. בהתייחס למעשי הפריצה, מסר הנאשם: "לא היה דבר כזה" (עמ' 3, שו' 73), וכי הוא לא ראה את הרכוש שהיה ברכב (עמ' 3, שו' 75) וגם לא ידע שהרכוש גנוב (עמ' 4, שו' 77), כן לא ידע אם הרכב עצמו גנוב (עמ' 4, שו' 79).

59. בחקירה מיום 7.4.15 (2/ת) חזר הנאשם ומסר כי אין הוא יודע מדוע נהג הרכב נמלט מהשוטרים, ומדוע הללו ירו לעברם (עמ' 2, שו' 9), וציין כי במהלך המרדף אף ביקש מהנהג שיאפשר לו לרדת מהרכב, אולם הנהג המשיך ולא עצר (עמ' 2, שו' 17-20). לדברי הנאשם, בעת המרדף ישב במושב הקדמי של הרכב, ליד הנהג (עמ' 2, שו' 22), והוסיף כי איננו יודע את זהות הנהג, והוא גם **"בקושי ראה אותו"** (עמ' 2, שו' 34), רק זכר כי הנהג הרכיב משקפיים (עמ' 2, שו' 36).

60. תמוה בעיני כיצד ישב הנאשם במושב שליד הנהג, ועם זאת טען כי לא זכר את פניו, ולא ידע לתאר אותו. אכן, מדובר במצב לחץ, בגדרו התפתח המרדף ואף נורו יריות. אולם, סבורני, כי יש בכך כדי ללמוד על גרסה מגוננת, שמטרתה להסתיר את זהות הנהג ועל דרך זו לנתק את קשרו של הנאשם לאירוע.

61. בת/2 שינה הנאשם מגרסתו בת/1, כשמסר בחקירה כי אין הוא זוכר אם היו אנשים נוספים במושב האחורי

של הרכב (עמ' 3, שו' 45). זאת, בניגוד לחקירתו הקודמת, בה ציין במפורש כי היו ארבעה אנשים ברכב. עוד לדבריו, אין הוא זוכר אם עלה על הרכב בגפו (עמ' 3, שו' 51). מיד לאחר מכן סותר עצמו הנאשם, ומוסר כי עלה על הרכב לבד (עמ' 3, שו' 54), ולאחר מכן משנה ומוסר, כי עלה על הרכב **"עם עוד שניים או שלושה"** (עמ' 3, שו' 56). לשאלת החוקר, כי בביתו נתפס רכוש רב החשוד כגנוב, השיב הנאשם, כי אין זה רכושו (עמ' 4, שו' 102-105, 110). בהמשך הראה החוקר לנאשם את תמונתו של חדור. הנאשם מסר כי אין הוא מזהה את הדמות בתמונה (עמ' 5, שו' 134). הנאשם שב וטען, כי מעולם לא היה ביום האירוע בשכונת גילה, או בגבעת זאב (עמ' 5, שו' 115, 119).

62. לעומת זאת, בתרגיל החקירה מיום 30.3.15 (ת/3), שנערך בניידת משטרתית לאחר חקירתם הראשונית, ישנה ראשית הודיה של הנאשם באשמה. מפאת חשיבותם, נביא את חילופי הדברים בין הנאשם לבין חדור ופקיה, לאחר שהנאשם נכנס לניידת:

"הכנסת החשוד השלישי לניידת - מוחמד סמארה. 3 החשודים צוחקים. מוחמד (פקיה - ש.ר.א.) מאיפה אתה? סמארה: מרמאללה. 3 החשודים משתעלים בו זמנית. מוחמד: איפה תפסו אותך? בבית חנינא? אלוהים יברך אותך. סמארה: עצרתי טרמפ בעטרות. 3 החשודים מתפקעים בצחוק בקול רם. עאדל: הששש. משתיק את השניים. סמארה: שאלו אותי עליכם. אמרתי שהיו עוד 2 ברכב, היה גם נהג, אנחנו עלינו טרמפ והיינו בדרך הביתה. הנהג התחיל להשתולל ופחדנו וברחנו מהשוטרים. מוחמד: ברוך השם... עאדל: כמה נשב על זה? שנתיים? יותר.. ואז נשתחרר. סמארה: אם נשתחרר לפני 3 שנים אז מצבנו טוב. מוחמד שתיים ואם [לוחש] ככה אני חושב".

63. הנה כי כן, תגובתם של הנאשמים לטענת ההגנה של הנאשם כי עלה על טרמפ בעטרות היא צחוק. הנאשמים מתאמים ביניהם את טענת הטרמפיסט ו"הנוסע הרביעי", וכן מדברים ביניהם על העונש הצפוי להם. הנאשם עצמו מעריך את העונש אשר צפוי לו ולשותפיו, ומדבר בגוף ראשון רבים, בשלוש שנות מאסר לפחות. יש לשער, כי מבחינתו עונש זה כולל הן את עבירת המרדף והן את עבירות ההתפרצות. זאת ועוד. הנאשם אינו פונה לשותפיו בטענות כי סיבכו אותו, על לא עוול בכפו. ההפך הוא הנכון, הנאשם מתאם גרסאות עם שותפיו ו"לוקח על עצמו" עונש של שלוש שנות מאסר, מה שמצביע על כך שהוא אינו חף מפשע. פקיה, שהעריך את העונש הצפוי בשנתיים, הסביר את אמירתו:

"ש: 'ולמה אמרת שתשב שנתיים? מהניסיון? ת: 'כי אין אפשרות אחרת. בן אדם שאני יודע, אני יודע מה יקרה לי'. ש. כי אתה יודע שאתה עשית את זה, שאתה אשם? ת: כן" (עמ' 299, ש' 3-6).

64. כאמור, במסגרת החקירה הנגדית הכחיש הנאשם כי אמר את הדברים בניידת המשטרתית (פרו' עמ' 237 ש' 8-9, וכן עמוד 251 ש' 7), ונאחז בכך שהמאשימה לא הגישה חוות דעת לזיהוי קול. מקריאת תמלול השיחה בין הנאשמים עולה, כי טענות המאשימה עולות בקנה אחד עם רצף הדברים והגיונם. לא זו אף זו. הנאשם לא הצביע על משפט אחר שלטענתו הוא אמר, כאשר ברור כי הוא היה בניידת בעת תרגיל החקירה. כמו כן, השיח כולו בין הנאשמים הוא שיח שיש בו משום הודאה באשמה, ומכל מקום היה מצופה מהנאשם, לו גרסתו אמת, לשיח אחר, שאינו קושר את גורלם של השלושה ביחד. אשר על כן, בהיעדר הסבר אחר לדבריו, יש לראות בהם ראשית הודיה לאשמתו.

65. זאת ועוד. גרסתו של חדור, כפי שנמסרה בחקירות, משמשת חיזוק ראייתי נגד הנאשם, וקושרת אותו לאירוע. בחקירה מיום 29.3.15 (ת/34), בדומה לגרסת הנאשם, סיפר גם חדור כי ביום האירוע, לאחר שסיים לעבוד, עצר עם פקיה טרמפ חזרה לביתו, וכך נקלע למרדף, לאחר שעלה על הרכב הנמלט, בלי שהייתה לו כל מודעות למתרחש. כאמור, דמיון זה בין הגרסאות אומר דרשני. עוד, לפי עדותו של חדור, עצר את הטרמפ ביחד עם פקיה, בכביש בגין (עמ' 3, שו' 59), הוא ישב מאחורי הנוסע הקדמי, ופקיה ישב מאחורי הנהג (עמ' 3, שו' 67). כשנשאל האם הוא מכיר את הנאשם, השיב: **"כן מהכפר שלנו"** (עמ' 5, שו' 123), אולם, כשנשאל אם הנאשם היה איתם ברכב, השיב: **"אני לא עונה לשאלה"** (עמ' 5, שו' 125). חדור לא סיפק כל הסבר מדוע לא השיב לשאלה זו, אם הנאשם לא היה עמם ברכב, או שהיה עמם על דרך המקריות. המסקנה היא, כי שהייתו של הנאשם ברכב הנמלט עם הנאשמים האחרים לא הייתה תמימה.

66. שקריהם של הנאשמים חדור ופקיה ביחס להיכרותם עם הנאשם, הימצאותו ברכב והוספת עדויות לטובתו של הנאשם (המפורטים לעיל בפרק טענות המאשימה) מצביעים על כך, כי עדותם היתה מגמתית ונועדה לסייע לחברם לפשע, הנאשם. המניע של הנאשמים להגן על הנאשם עולה מעדויותיהם, וזהו החשש של חדור ופקיה מ"בעיות" בין המשפחות שלהם למשפחתו של הנאשם (פרו' עמ' 283, שו' 1; עמ' 274, שו' 11).

טענת חוסר סמכות - "עבירת חוץ"

67. הנאשם העלה טענה של חוסר סמכות לדון בעבירות שבוצעו בגבעת זאב, שאינה בשטח ריבונות ישראל. סעיף 7(ב) לחוק מגדיר **"עבירת-חוץ"** על דרך השלילה, ככזו ש"**איננה עבירת-פנים**". אכן, אין ספק כי במקרה דנן, עסקין ב"עבירת חוץ", ומכאן, עולה שאלת התחולה של דיני העונשין בישראל, על עבירות חוץ כגון דא. בהינתן העובדה כי קורבנות העבירות הינם אזרחים ישראלים, כעולה מהתלונות שהגישו בעלי הדירות אליהן פרצו הנאשמים וגנבו מהן רכוש (ת/8 - ת/11), הרי, שיש תחולה לסעיף 13(ב)(1) לחוק, המקנה לבית משפט בישראל סמכות לדון בעניינם של נאשמים שביצעו עבירות כנגד **"חיי אזרח ישראלי, תושב ישראל או עובד הציבור, גופו, בריאותו, חירותו או רכושו, באשר הוא כזה"**. משמע, מדובר בתחולה הקמה מתוקף היות קרבן העבירה אזרח המדינה (ראו והשוו: בש"פ 5900/12 **אבו גאליה נ' מדינת ישראל** (13.8.12), בפסקה 9).

68. למעלה מכך, כטענת ב"כ המדינה, מדובר בשרשרת עבריינית שבוצעה על פני זמן קצר מאוד (מספר שעות), במסגרתה פרצו הנאשמים לכמה בתים באזור ירושלים, חלקם בתוך שטחי ישראל וחלקם מחוצה לה. במקרה זה חלה דוקטרינת "עבירה רבת פריטים", שעל פיה מקום שמדובר בתוכנית עבריינית אחת, המשתרעת על פני זמן סביר, ניתן לחבר כמה פריטים, שכל אחד מהם יכול להוות עבירה עצמאית, לרצף עברייני המהווה אותה עבירה (דנ"פ 4603/97 **משולם נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(3) 160 (1998)). במקרה זה, על פי העדויות, מדובר בתוכנית עבריינית אחת, שבוצעה במספר מקומות. כך, על פי עדותו של חדור, כי התכוון לגנוב **"מהאזור הזה, לא יודע איך קוראים לאזור"** (פרו' עמ' 264, שו' 8-9), ולצורך כך הם לקחו רכב של קרוב משפחתו של פקיה, הביאו איתם תיקים וכלי פריצה (פרו' עמ' 266, שו' 2-5). אותם תיקים, כלי פריצה והרכב שימשו את השותפים בכל ההתפרצויות - קרי מדובר בתוכנית אחת, שבוצעה בכמה בתים שונים. לאור זאת, עבירת ההתפרצות בגבעת זאב היא עבירת פנים, שלבית המשפט בישראל יש סמכות לדון בה.

69. לאור האמור, אני קובע, כי הנאשם ביצע גם את עבירות ההתפרצות בשכונת גילה ובשכונת גבעת זאב.

עבירות החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס חשוד

70. עבירות נוספות בהן הואשם הנאשם - עבירת החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק: **"מי שנמצא ברשותו מכשיר המשמש לשם פריצה לבנין, ואין לו הסבר סביר לכך, דינו - מאסר שלוש שנים"**, ועבירת החזקת נכס חשוד לפי סעיף 413 לחוק: **"המחזיק דבר, כסף, נייר ערך או כל נכס אחר שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים, ואין בידו להניח את דעתו של בית משפט שרכש את ההחזקה בהם כדין, דינו - מאסר ששה חדשים"**.

הנה כי כן, מי שמחזיק ברשותו מכשירי פריצה ורכוש החשוד כגנוב, עובר אליו נטל הראיה ועליו לשכנע את בית המשפט, כי ההחזקה היא כדין (ע"פ 987/02 **מדינת ישראל נ' זבידה**, פ"ד נח(4) 880 (2004), בפסקה 10). על-פי ההלכה הפסוקה, עבירה זו מטילה אחריות בנסיבות שבהן קיים חשד סביר באשר לכך שהנכסים המוחזקים הם גנובים, ובכך קובעת יסוד נפשי מסוג רשלנות (ע"פ 5502/12 **גולן נ' מדינת ישראל** (20.9.2013); י' קדמי **הדין בפלילים** חלק שני 825 (2005)).

71. סעיף 34 כד לחוק מגדיר: **"החזקה" - שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד"**.

היינו, ההחזקה לפי סעיף זה משמעה שליטה בדבר. במקרה שלפנינו, לנאשם היתה שליטה ברכוש שהיה בתוך הרכב, חלקו בתא המטען (בבגאז') וחלקו במושב האחורי. (לעניין יישום שאלת ההחזקה ברכוש הנמצא ברכב לגבי נוסע ראו ב"ש 275/80 **אלמליח נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(1) 209, 211 (1980)). הנאשם לא סיפק הסבר משכנע מדוע החזקתו ברכוש היא כדין. לאחר שדחינו את גרסת הטרמפיסט, לנאשם אין כל הסבר אחר, ועל כן הנאשם נמצא אשם גם בעבירות ההחזקה.

72. נוסף לכך את הכלל בדבר "חזקה תכופה", שהוא חזקה שבעובדה, ומקורו בהיגיון ובניסיון החיים:

"על פי ההיגיון וניסיון החיים ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני למעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו" (ע"פ 480/88 **פרץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 397, 399-400 (1989)).

יצוין, כי בפסק הדין בעניין פרץ הורשע נאשם אחר בנסיבות הדומות לענייננו. שם, נמצא מעיל גנוב במכוניתו של הנאשם שבועיים לאחר הפריצה. הנאשם טען כי קנה את המעיל בשווקים, אולם בית המשפט לא קיבל את גרסתו, בין היתר, משום שברח משוטר ושינה את גרסאותיו.

73. זאת ועוד. הרכוש נגנב רק שעות ספורות לפני תפיסתם של הנאשמים, ומכאן שקמה נגד הנאשם חזקה תכופה, ממנה ניתן להסיק כי הרכוש הגנוב הגיע לידי באמצעות ביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה. כפי

שפורט לעיל בדיון בעבירות ההתפרצות והגניבה, הנאשם לא הפריך את החזקה (ראו והשוו: רע"פ 8087/14 אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.2014), שם הרשיע בית המשפט את הנאשם בהתפרצות וגניבה, בהתבסס בעיקר על כלל החזקה התכופה, כאשר גם שם לא היו ראיות אובייקטיביות הקושרות את הנאשם לעבירה, כגון: טביעת אצבע או הימצאות כלי פריצה באמתחתו).

74. המסקנה העולה מכאן היא, כי הנאשם החזיק כלי פריצה ונכסים החשודים כגנובים ברשותו, עבירות לפי סעיפים 409 ו-413 לחוק.

סוף דבר

75. על יסוד האמור, אני מרשיע את הנאשם, מעבר לכל ספק סביר, בעבירות הבאות:

התפרצות למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 404(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק (2 עבירות).
גניבה, עבירה לפי סעיף 384 יחד עם סעיף 29 לחוק (2 עבירות).
סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) יחד עם סעיף 29 לחוק.
הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 יחד עם סעיף 29 לחוק.
החזקת מכשירי פריצה, עבירה לפי סעיף 409 יחד עם סעיף 29 לחוק.
החזקת נכס חשוד, עבירה לפי סעיף 413 יחד עם סעיף 29 לחוק.
כניסה לישראל שלא כדין - עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשע"ו, 28 יוני 2016, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם וב"כ.

**אהרון פרקש, נשיא
(בפועל)**